Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.
Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.
Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.
Письма приймають ся лишь франкованй.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской".

Предплата у Львовѣ: въ Администраціи „Ґазеты Львôвской" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 95. Вторникъ 30 Цвѣтня (12 Мая) 1891. Рôкъ I.

Конець справы адресовои.

По довгихъ заходахъ и короводахъ въ комісіи адресовôй були всѣ не мало цѣкавй на дебату адресову, котра мала въ пятницю розпочати ся. А була бы то певно не мало цѣкава дебата и ледви чи обôйшлось бы було при нѣй безъ тыхъ споровъ, якй звычайно водили ся у насъ въ Радѣ державнôй при сѣй нагодѣ. Тй, що то лишь въ довгихъ и шумныхъ бесѣдахъ, повныхъ всѣлякихъ фразесôвъ, видять найбôльшу задачу для посла, затирали все руки и радували ся, що прийшла пора, коли будуть могли бодай наговорити ся, ажь наразъ внесенє президента палаты д-ра Смольки, попсовало имъ всѣ ихъ пляны и замкнуло, якъ на злость, губы. Ставъ ся, що правда, небувалый фактъ въ парляментаризмѣ. Звычайно дѣє ся такъ, що дебата адресова дає можливôсть кождому заступникови народу высказати бажаня и надѣѣ тыхъ, що єго высылають до найвысшои репрезентаціи народнои. Такъ бувало доси и у насъ; наразъ стало ся зовсѣмъ инакше. Насамперѣдъ погляньмо, що було причиною вôдступленя вôдъ дотеперѣшного звычаю. Изъ справозданя комісіи адресовои звѣстно вже, що сполучена нѣмецка лѣвиця не хотѣла згодити ся на проектъ адресы посла Бѣлиньского и поставила свôй окремый проектъ. Молодочехи знову хотѣли такожь поставили свôй окремый проектъ, а коли ще и клерикальна партія та, полудневй Славяне, выступили зъ своими окремыми жаданями та домагали ся поправокъ въ проектѣ адресы пôсля своихъ пляновъ, показало ся, що рѣчь неможлива, щобы адресу ухвалити такъ, абы она и вôдповѣла зъ повнымъ льояльности достоипьствомъ коронѣ и вдоволила всѣ партіи. Треба отже шукати выходу зъ сеи запутанины и вôнъ знайшовъ ся въ внесеню президента палаты.

Стоимо отже передъ довершенымъ фактомъ и не позостає вже нѣчого, якъ хиба лишь спытати, чи сей фактъ выйде на користь чи нѣ? Намъ видить ся, що тутъ нема що и тратити богато слôвъ на вôдповѣдь на се пытанє. Звѣстна прецѣ рѣчь, що адреса до короны не маєсь всюды, не лишь у насъ, бôльше теоретичне формальне значѣнє, бо добро народôвъ спочиває не въ тôмъ, що єго послы заявлять коронѣ, а въ тôмъ, що дѣйстно доброго зроблять через свои ухвалы. Бôльше значѣня має адреса для самои короны и правительства, бо она тамъ уважаєсь за маніфестацію волѣ народу черезъ своихъ репрезентантôвъ. Колижь та маніфестація наступить, чи въ формѣ адресы чи въ якôй иншôй, якъ то якъ разъ теперь стало ся и корона єсть тымъ вдоволена, то думаємо, тымъ вже и цѣла справа полагоджена, а тымъ самымъ упадають и всѣ толки та комбінаціи, якй бы хтось зъ сего робивъ.

Ось якъ поясняє и *Presse* се небувале у насъ зъявище парляментарне. Навѣвши причины, задля котрыхъ адреса не могла бути ухвалена, каже згадана ґазета: „Въ тôмъ дивнôмъ положеню, котре зъ однои стороны выкликали ще не зовсѣмъ розъясненй вôдносины парляментарнй, зъ другои же стороны неохота партій оставити свои окремй бажаня и змаганя по заду за проґрамою поставленою въ престольнôй бесѣдѣ выкликали гадку вôдступити симъ разомъ вôдъ дебаты надъ адресою и вôдъ голосованя надъ нею та вôдповѣсти на престольну бесѣду зовсѣмъ безполітичною маніфестацією льояльности. Єсть то, що правда, выхôдъ, котрый въ исторіи австрійского конституціоналізму не мавъ собѣ подôбного, але котрый въ нашихъ свого рода політичныхъ вôдносинахъ має своє оправданє и котрый, хочь не звычайный, не можна все таки назвати нещасливымъ залагодженємъ справы адресовои. Щобы спокôйно въ интересѣ загалу переводити економічну проґраму правительства, зрѣкають ся партіи въ палатѣ высказувати свои окремй бажаня и обмежають ся лишь на то, щобы высказати Монарсѣ подяку за єго великодушну печаливôсть вôтцѣвску заявлену въ престольнôй бесѣдѣ. Се поступованє, якъ сказано, вôдступаюче вôдъ конституційнои шаблоны, буде може не одному зъ мужѣвъ партійныхъ выдаватись незгôднымъ зъ духомъ парляментаризму, але все таки має въ данôй ситуаціи своє повне оправданє. Констатуємо зъ приятностію, що сей нашъ поглядъ подѣляють многй члены палаты пословъ."

Справы краєвй.

(Зъ комісіи краєвои для справъ промысловыхъ). Дня 4-го с. м. вôдбуло ся въ Выдѣлѣ краєвôмъ засѣданє краєвои комісіи для справъ промысловыхъ, пôдъ проводомъ по части маршалка краєвого, кн. Евстахія Сангушки, а по части ґр. Володимира Дѣдушицкого. Присутнй були члены комісіи пп. Франке, Ляськовскій, Михальскій, Мохнацкій, Навратіль, Романовичъ, Роттеръ, Щепановскій, д-ръ Вайґель, д-ръ Верещиньскій, Вербицкій, Захарієвичъ, д-ръ Зґурскій, Зеленевскій и Зима.

На початку засѣданя поставивъ п. Франке именемъ секціи администраційнои внесенє, щобы

Имена и прôзвища та ихъ походженє.

Зъ вôдки взялись теперѣшнй нашй имена та прôзвища? Таке пытанє насуваєсь намъ часто, коли прийдесь намъ почути иногдѣ якесь рѣдко лишь уживане имя або яке дивне прôзвище. Цѣкава то певно рѣчь приглянутись тому, зъ вôдки взялись имена и якъ творились родовй прôзвища, не лишь у насъ, але у другихъ народôвъ; приглянувшись тому близше побачимо въ тôмъ кусень исторіи культуры и цивилізаціи, розъясняючій намъ не одно темне мѣсце и поучаючій насъ, що не конче — якъ то у насъ часто буває — треба встыдати ся того, що вынесло ся зъ власного роду, хочь бы зъ пôдъ простои сѣльскои стрѣхи. Але зъ другои стороны треба и то признати, що не одно имя, не одно прôзвище єсть для того, хто єго носить, якъ бы колодою у нôгъ, котра на кождôмъ мѣсци спиняє єго кроки. Та и не диво. Для кождого чоловѣка, хочь бы и образованого, все таки милѣйше таке имя, котре въ єго ушахъ приятнѣйше звучить, котре єму лекше выговорити, або котре єго побратимами частѣйше уживає ся, якъ то, до котрого вôнъ мусить насамперѣдъ настроювати своє ухо и ломити собѣ языкъ, або котрого майже нѣхто не уживає. То поясняє намъ, длячого декотрй имена такъ часто уживають ся и суть загально люблений а другй лучають ся лишь рѣдко и особливо у людей простыхъ суть не то нелюбленй, але просто зненавидженй. Народъ простый у насъ не любить особливо такихъ именъ, котрй єму вже самымъ звукомъ нагадують що иншого, якъ они властиво значать, або до котрыхъ вôнъ привязує якесь инше, звычайно зле, значѣнє. Имя Антипа значить властиво „за всѣхъ" а у насъ Антипкомъ звуть чорта. Коли дѣвчинѣ хотять дати на хрестѣ имя Макрина, то не одна мати ажь розплачесь на саму згадку про то имя, бо оно въ устахъ простого народу звучить „Мокра" хочь Макрина значить якъ разъ „суха." У насъ на Подôлю, де єсть богато Русинôвъ латиньского обряду, дуже не люблять имени Агата, бо дѣвчину заразъ прозывають Загата; навѣть имя Юлька не конче людемъ до вподобы, и зъ Юльки роблять заразъ „люлька" або „вулька." Подôбно не люблять у насъ мужескихъ именъ грецкого походженя Акакій (значить: не злый), Харалампій (свѣтячій радостію) Єрмолай (вѣстникъ народу).

Подôбно маєсь рѣчь и зъ декотрыми прôзвищами родовыми, при котрыхъ єсть ще и та недогода, що они въ силу права мусять переходити на цѣлу родину. Прôзвища стоять людемъ иногдѣ ще бôльше на завадѣ, якъ имена, бо они часто повстають изъ злобного прозываня и насмѣху та не беруть ся вже, якъ имена, зъ чужихъ языкôвъ, а творять ся таки на власнôмъ зрозумѣлымъ языцѣ. Прôзвища, якъ: Голѣнатый, Пелехатый и подôбнй, не суть ще найгôршй, але певно не конче милй, бо нагадують недобрй прикметы; вже лѣпше звучить прôзвище Свистунъ, нагадуюче не конче немилый голосъ, якій чоловѣкъ може выдавати зъ себе, а прецѣ кождый признасть, що въ нѣмъ єсть трохи и насмѣху. Але вже правдивый смѣхъ выкликують прôзвища подôбнй до себе чи то своимъ значѣнємъ чи звукомъ, коли звычайно знайдуть ся по бôчь себе. Въ однôй зъ нашихъ ґімназій були кôлька лѣтъ тому назадъ ученики въ однôй клясѣ, що называли ся Курочка, Курица и Когутъ. Кôлько разôвъ учитель прочитувивъ катальоґъ въ клясѣ, тôлько разôвъ серѣдъ молодежи настававъ пустый смѣхъ. Ще бôльшій бувавъ смѣхъ, коли учитель въ першихъ дняхъ науки звертавъ ся до Когута и называвъ єго Курочкою або Курицю Когутомъ. Въ тôй самôй ґімназіи, але въ иншôй клясѣ, були ученики: Пирчъ, Чмиръ и Мрицъ. Трудный выговôръ тыхъ прôзвищь и часте мѣнянє одного за друге выкликували такожь не мало смѣху. Въ однôй компаніи галицкого полку, де знайшлись побôчь себе вояки: Нѣмцѣ Пікъ, Фікъ и Мазуръ Хандоґа давали ихъ прôзвища товаришамъ не мало матеріялу до смѣху и всѣлякихъ дотепôвъ. Прôзвища: Була, Ґула и Бамбула, кожде саме про себе, суть безъзначѣня, а побôчь себе, настроюють до веселости.

Изъ сихъ кôлькохъ примѣрôвъ видко вже, якъ имена и прôзвища можуть иногдѣ стати ся прикрыми для людей, що ихъ носять. Зъ сего выходить, якъ непохвальне єсть въ декотрыхъ краяхъ, особливо въ Россіи, поступованє священикôвъ, котрй неразъ противъ волѣ родичѣвъ надають дитинѣ имя иногдѣ

комісія, въ память третого мая, заложила патріотичне товариство, котрого цѣлею булобы, пôдпирати розвой промыслу краевого. Комісія приняла се внесене и выбрала комісію, въ складъ котрои вôйшли пп.: Франке, ґр. Дѣдушицкій, Михальскій, Мохнацкій, Романовичъ, Вербицкій, Захарієвичъ и Зима.

Зъ порядку дневного принато до вѣдомости справоздане секціи адміністраційнои и бюра, за три мѣсяцѣ, що минули вôдъ послѣдного засѣданя комісіи. На пôдставѣ рефератôвъ, выговореныхъ и обговореныхъ въ секціи адміністраційнôй панами: Франкимъ, Вербицкимъ, Захарієвичемъ, Навратілемъ и Романовичемъ, ухвалено прелімінарь выдаткôвъ зô скарбу краевого, на пôдпиране розвою промыслу въ краю на 1892 р. Прелімінарь обôймає слѣдуючи головни сумы:

I. Запомоги для 22 доповняючихъ школъ промысловыхъ т. є. вечѣрныхъ школъ для термінаторôвъ и на заведене новыхъ школъ того рода	12.192 зл.
II. Запомоги для рукодѣльныхъ школъ фаховыхъ и робôтней взôрцевыхъ:	
1) для выробôвъ зъ дерева и лозы	12.501 „
2) „ „ гончарскихъ .	6.800 „
3) „ „ зô шкôры .	800 „
4) „ „ ткацкихъ .	13.732 „
5) „ „ коронкарскихъ .	5.014 „
6) для заведень до науки робôтъ жѣночихъ	1.840 „
7) на субвенціи и кошты будикôвъ для державныхъ школъ промысловыхъ	23.490 „
III. Розходы загальни на пôдпиране промыслу въ краю . .	23.490 „
IV. Кошты адміністр. комісіи	2.960 „
V. Дотація краевого фонду промыслового и павшалѣ на беззворотни запомоги для новыхъ предпріємствъ промысловыхъ . .	67.000 „
VI. Запомоги для школы торговельнои въ Краковѣ . . .	1.000 „
Разомъ . .	170.819 зл.

отже бôльше о 16.495 зл., якъ Соймъ вызначивъ на ти сами цѣли въ краєвôмъ буджетѣ на рôкъ 1891.

Потôмъ ухвалено предложени секцією адмінісртаційною а выготовлени пп.: Франкимъ и Вербицкимъ, два меморіялы до ц. к. Міністерства просвѣты, обнимаючи цифры потрѣбныхъ субвенцій зô скарбу державного на цѣли розвою промысловои науки въ Галичинѣ.

П. Романовичъ реферувавъ вôдтакъ справу заявленя правительства на жадане репрезентаціи краю, щобы власти и заведеня праветельсвенни въ враю заспокоювали свои потребы у краєвыхъ промысловцѣвъ. То заявлене передавъ Выдѣлъ краєвый комісіи промысловôй для пороблення внесень а комісія зробила то въ обширнôмъ меморіялѣ и передасть єго Выдѣлови краєвому зъ просьбою, щобы вôнъ предложивъ єго иравительству а вôдписъ давъ колу польскому у Вѣдни.

П. Вербицкій, яко справоздавець секціи адміністраційнои предложивъ проєктъ условій сталого субвенціонованя зô скарбу краєвого школы для промыслу деревляного, удержуванои „Гуцульскою Спôлкою“ въ Коломыи а такожь и плянъ науки для тои школы.

Дальше залагоджено цѣлый рядъ петицій о запомоги и позички на всѣляки предприємства промыслови на загальну суму 26.600 зл. П. Романовичъ реферувавъ о прозьбахъ о стипендіи на цѣли науки промысловои, — ухвалено запомоги для сємохъ ученикôвъ рôзныхъ заведенъ.

Ц. к. Намѣстництво завôзвало Выдѣлъ краєвый и комисію промыслову именувати делеґатôвъ до конференціи, котра мала бы выповѣсти свою гадку що до круга дѣланя маючои ся утворити для входячои сего року въ жите державнои школы промысловои у Львовѣ. Выдѣлъ краєвый именувавъ своимъ делеґатомъ п. Романовича, а комісія промыслова п. Франкого.

Наконець порушивъ п. Навратіль справу реформы дотеперѣшного „термінованя“ въ дусѣ вымогъ теперѣшного часу и пôсля приписôвъ обовязуючихъ теперь законôвъ. Внесенє се передано до справозданя специяльнôй комисіи для справъ промыслу рукодѣльничого.

Перегля́дъ політичный.

Удержавненє приватныхъ зелѣзниць, розпôчне ся, якъ видко, вôдъ зелѣзницѣ Кароля Людвика. Палата пословъ, ухвалюючи позичку на заложенє другого шляху на той зелѣзницѣ мѣжь Краковомъ а Львовомъ, ухвалила заразомъ резолюцію, взываючу правительство, удержавнити сю зелѣзницю по заложеню другого шляху. Противъ принятя тои резольоціи не пôднесло правительство жадного закиду, а заложенє другого шляху въ сємъ роцѣ скôнчить ся. При тôмъ зважити твеба, що въ падолистѣ с. р. входить въ житє право державы выкупити концесію на лініи Львôвъ-Перемышль и що бесѣда престольна сполучила заповѣдженє удержавненє якъ разъ зъ тымъ правомъ выкупна концессіи. Пôсля найновѣйшихъ вѣстей, дôстала адміністрація зелѣзницѣ Кароля Людвика вôдъ міністра торговлѣ урядове запрошенє, щобы вызначила делеґатôвъ до переговорôвъ зъ репрезентантами правительства що до удержавненя сеи зелѣзницѣ. Переговоры зачнуть ся зъ початкомъ червня, а правительство загадало зъ днемъ 1 сѣчня 1892 року, обняти сесю лінію въ свôй зарядъ.

До *Pol. Corr.* доносять, що правительство россійске лагодить дуже остри мѣры противъ штунды, котра то секта ширить ся чимъ разъ бôльше въ полуднево-западныхъ провінціяхъ Россіи. Штундисты вôдъ теперь не будуть допускати ся до службы державнои, анѣ урядôвъ, зôстаючихъ пôдъ надзоромъ державы. Ти, котри по оголошеню новыхъ постановъ, приступлять до штунды, будуть высылатись на Сибѣръ. Надъ письмами и розвôдками сектярôвъ буде розтягнена якъ найострѣйша цензура.

До теперь выходили жиды гнани зъ Россіи головно до Анґліи и Сполученыхъ Державъ пôвнôчнои Америки. Самôй Анґліи прибувало рôкъ-рôчно пôсля одныхъ 5, пôсля другихъ 18 тысячѣвъ фунтôвъ. Сими днями вôдбуло ся въ Лондонѣ вѣче, на котрôмъ рѣшено, що дальшій наплывъ жидôвъ мусить заборонити ся законами. Такъ само и нове американьске право заказує дальшій наплывъ жидôвъ до Сполученыхъ Державъ, а такожь и правительства австрійске, нѣмецкє и румуньске не будуть бôльше приймати жидôвъ россійскихъ. Тому то виднѣйши англійски и французки жиды радять теперь надъ проектомъ, якъ бы то поселяти жидôвъ громадно десь въ якôмсь окремôмъ краю. Пôсля донесень *Pall Mall Gazette* жертвувавъ бр. Гіршъ 20 міліонôвъ рублѣвъ въ золотѣ на купно вôдповѣдного кусня землѣ. Переговоры въ справѣ купна мали вже зачатись, а по ихъ укôнченю буде оголошене, де знаходить ся той новый край жидôвскій. Пôсля проекту, має переселити ся до сеи новои землѣ обѣцянои по порозумѣню зъ властями россійскими 500.000 родинъ жидôвскихъ т. є. около 3 міліоны душь. Самымъ переселенємъ, и покрытємъ коштôвъ тогожь, займуть ся, якъ кажуть, Ротшільды.

Предсѣдательство въ россійскôй радѣ державнôй, на мѣсце вел. кн. Михайла Николаєвича, уступаючого, якъ кажуть, по причинѣ слабого здоровля, має заняти братъ царя, вел. кн. Володимиръ.

До *Fremdenblatt*-у доносять зъ Бѣлграду, що королева Наталія дôставши письмо Пашича, въ котрôмъ вôнъ ѣи подавъ до вѣдомости ухвалу скупштины, нараджувалась довго зъ

дуже рѣдке и часто не то въ цѣлôй громадѣ але и доокола неи нечуване и неуживане, а роблять то часто длятого, щобы покарати родичѣвъ, особливо матери незаконныхъ дѣтей, незважаючи на то, що властиво карають и пятнують на цѣле житє тыхъ, котри ще нѣчимъ не провинили ся. Зъ другои же стороны показуєсь, що змѣна прôзвищь есть иногдѣ зовсѣмъ оправдана а навѣть часомъ для добра чоловѣка и конче потрѣбна; лишь тогды, коли така змѣна переводить ся зъ неоправданого встыду, зъ охоты, щобы показатись передъ людьми чимсь лѣпшимъ, щобы вôдцуратись своеи родины и свого народу та вже въ самôмъ прôзвищи затерти слѣды свого походженя, есть она мерзка и погана и вказує на слабый характеръ чоловѣка. Дивна то певно а заразомъ и сумна рѣчь, коли у насъ уважають таки прôзвища якъ Когутъ, Заяць и т. д., за якись погани и соромни, але таки сами прôзвища по нѣмецки, Ганъ, Газе и т. д. уважаєсь вже красными и лѣпшими. Най бы у насъ называвъ ся хтось Пекарь, то люде бы вже зъ него смѣяли ся, але то саме прôзвище по французки, Булянже, або по нѣмецки Бекеръ, по анґлійски Бейкеръ звучить вже для насъ не то добре, але навѣть дуже мило и красно.

Але приступѣмъ по сихъ кôлькохъ замѣткахъ до самои рѣчи и придивѣмъ ся якъ повставали имена и прôзвища не лишь у насъ але и у другихъ народôвъ.

Рѣчь певна, що въ самыхъ початкахъ розвою людского, кождый чоловѣкъ мавъ лишь одно имя, котре єго вôддѣляло вôдъ другихъ. Имена ти брали ся звычайно вôдъ именъ якихсь божкôвъ або вôдъ якихсь зъявищь въ природѣ, въ тôмъ часѣ, коли дитина народила ся. У народôвъ, котри вже давно були осѣли и поступили значно въ цивілізаціи, бувъ сперше звычай надавати дѣтямъ имена вôтця. У народôвъ семітскихъ, якъ н. пр. у жидôвъ, бувъ сей звычай загальный и они додавали тогды ще до имени батька приставку бенъ, що значило тôлько, що сынъ н. пр. Бенъ-Яминъ, Бенъ-Акиба, Бенъ-Гададъ, або такожь приставку баръ, н. пр. Баръ-Набасъ (Варнава). У старыхъ Грекôвъ бувъ звычай давати сынови имя по дѣдови, а щобы не було якогось непорозумѣня, якоись запутанины, коли двохъ однаково называло ся, то додавали до первѣстного имени сына ще и имя батька, и казали н. пр. Сократесъ сынъ Софроніска, Ахіллей сынъ Пелеида. Имя надававъ дитинѣ батько, звычайно осьмого або десятого дня по народженю въ присутности всѣхъ найблизшихъ свояківъ, при чôмъ звычайно вôдбувавъ ся и великій пиръ, саме такъ, якъ у насъ теперь хрестины. И у Римлянъ було первѣстно лишь одно имя, але зъ часомъ стали они уживати по три и бôльше именъ. Такъ бувъ н. пр. у Римлянъ оденъ рôдъ, котрого члены, якъ кажуть, любили горохъ и зъ вôдси пôйшло для цѣлого роду прôзвище Ціцеро; въ тôмъ родѣ була родина Тулієвъ, а одному зъ тои родины було на имя Маркусъ; вôнъ отже называвъ ся повнымъ именемъ Маркусъ Туліюсъ Ціцеро. Звычай называти дѣти по имени батька або дѣда, (доньки по имени матери або бабки), стрѣчаємо отже всюды у стародавныхъ народôвъ, а той звычай задержавъ ся ще и донинѣ у народôвъ на Всходѣ, котри остались далеко по заду въ культурѣ и цивілізаціи. Слѣды того звычаю задержались де куды ще и нинѣ у народôвъ высоко цивілізованыхъ въ именахъ, котри стались вже прôзвищами. Такъ додають Анґлійцѣ и Шведы на кôнци слово „зонъ“ (сынъ) н. пр. Джонзонъ (Джонъ-Иванъ), отже сынъ Ивана, Еріксонъ, сынъ Еріка; Данцѣ додають „зенъ“ н. пр. Мартензенъ, значить ся, сынъ Мартина; Шкоты ставлять передъ именемъ слово макъ, н. пр. Макдональдъ, Макъ-Магонъ; Ирляндцѣ ставлять зъ переду слово О, н. пр. О'Коннель, О'Брієнъ. Норманцѣ додавали слово фіцъ, що звычайно означало незаконныхъ сынôвъ зъ королевскои родины, н. пр. Фіцґеральдъ, Фіцвіліямъ и т. д.; Испанцѣ додають на кôнци „ецъ“, н. пр. Фернандецъ, значить сынъ Фердинанда.

Здаєсь, що такъ само и Славяне уживали первѣстно лишь одного имени и що имя батька переходило на сына. На то вказують закôнченя „ичь“ и „ôвъ“ въ декотрыхъ родовыхъ прôзвищахъ, та ще и нинѣшный звычай въ Россіи звати дѣтей по батькови н. пр. Иванъ Петровичь, Петро Павловичь, Марія Ивановна, Ольга Петровна и т. д. Сей звычай россійскій, нагадуючій дуже звычай народôвъ азійскихъ, и очевидно вôдъ тыхъ народôвъ принятый, вказує на низькій степень культуры и цивілізаціи, бо можливый лишь тамъ, де люде мало зъ собою сходять ся, мало себе знають. Подумаймо собѣ, що єсьмо въ товариствѣ

Ґарашаниномъ, Франасовичемъ и Даничемъ, а опôсля выслала довшу шифровану тельеґраму до сестры своеи, княгинѣ Ґгіки, пробуваючои теперь въ Берлинѣ. Королева Наталія мала еще въ суботу вôдповѣсти правительству, що не видить причины выѣзджати зъ Сербіи. Президентъ міністрôвъ вôдложивъ свою подорожь до Тріесту, щобы бути присутнымъ, наколибъ пріишло ся силою усунути королеву Наталію зъ краю.

Новинки.

— **Хрестины** новонародженои Архікнягинѣ доньки Архікн. Леопольда Сальватора и Архікняг. Блянки вôдбулись въ суботу зъ великою парадою при участи достойныхъ гостей, приѣхавшихъ специяльно на се торжество и при участи многихъ достойникôвъ духовныхъ и свѣтскихъ. Вже около 10 год. наповнила ся була латиньска катедральна церковь численною публикою. Въ пресвитеріи заняли мѣсця репрезентанты властей, ґенераліція и особы впускани за картами. Яко гостѣ явили ся: Митрополитъ Сембратовичъ, Архіеп. Иссаковичъ, Є. Ексц. П. Намѣстникъ ґр. Бадені, командантъ корпуса кн. Віндішґрецъ, Маршалокъ краєвый кн. Санґушко, Президентъ мѣста п. Мохнацкій и майоръ Вуичъ, давный учитель Архікн. Леопольда Сальватора. Дальше явились ґенераліція и офіцири полку артилеріи корпусной ч. 11., репрезентанты намѣстництва, высшого суду краєвого, члены Выдѣлу краєвого и богато дамъ зъ высшихъ кругôвъ. О 11 год. ввѣвъ архіеп. Моравскій хрестныхъ родичѣвъ новонародженои: Акхікн. Кароля Сальватора и Єи кор. Выс. инфантку Марію Беатріксъ, котра на богато вышиванôй подушцѣ внесла новонароджене дитя. Рôвночасно явили ся: Арх. Леопольдъ Сальваторъ зъ своєю Найдост. матерію Арх. Маріею Иммакулятою, Донъ Карльосъ кн. Мадриту, Архікн. Францъ Сальваторъ (братъ) зъ женою Найдост. Архікняг. Валеріею, Архікн. Альбрехтъ Сальваторъ (братъ) и Найдост. Архікняг. Каролина (сестра Архікн. Леопольда Сальватора). Обряду хрещеня довершивъ Архіеп. Моравскій въ асистенціи Митроп. Сембратовича и Архіеп. Иссаковича. Обрядъ хрещеня закôнчивъ ся о $11^1/_2$ год.

— **Найдостойнѣйжи гостѣ** Архіки. Францъ Сальваторъ зъ женою Архікняг. Валеріею выѣхали вчера назадъ до Вѣдня. На двôрци працали ихъ Є. Ексц. п. Намѣстникъ, всѣ три архіепископы львôвскі еп. Пузина и репрезентанты Рады мѣста Львова. П. Намѣстникъ представивъ Найдостойнѣйшимъ гостямъ мѣжь иншими и сов. о. крил. Ильницкого, директора рускои ґімназіи.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Дирекція скарбу заименувала канцелістôвъ: Михайла Галая и Никодема Сабатовича, офіціялами канцеляріиными въ X класѣ ранґи при управляючихъ властяхъ краєвыхъ; адъюнктôвъ податковыхъ Штипля Іосифа и Юл. Сидора канцелістами въ XI клясѣ ранґи, а вахмайстра вôдъ жандармеріи: Франціпка Єжека, провізоричныхъ адъюнктôвъ податковыхъ: Цалеля Фріша, Емиля Гордта, Володислава Хоминьского и Теоф. Гошарда, наконецъ практикантôвъ податковыхъ: Емиля Гаѣвского, Ивана Копчиньского, Валерія Александровича и Евг. Нижанковского, адъюнктами податковыми въ XI клясѣ ранґи.

— **Маршалкомъ Рады повѣтовои** затвердивъ Є. Вел. Цѣсарь о. Корнила Мандичевского а єго заступникомъ п. Григорія Глуховского.

— **Громадѣ Боратичѣ** въ повѣтѣ перемыскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги зъ приватныхъ фондôвъ на внутрѣшнє украшенє церкви.

— **Руско-народный театръ** пôдъ дирекцію п. Бѣберовича представить въ середу дня 13 с. м. „Рôздвяну нôчь“ оперу Лисенка, при участи п. Борковского, спѣвака львôвскои и кіевскои оперы. Тернопôльска и докрестна публика руска буде мати добру нагоду познакомитись зъ симъ знаменитымъ творомъ нашого композитора, тожь сподѣвати ся, що поспѣшить громадно на се представленє.

— **П. Михайло Дорундякъ** зъ Киданча коло Коломыи одержавъ на черновецкôмъ университетѣ степень доктора правъ.

— **Латиньски деканаты** чорткôвскій а по части и теребовельскій буде объѣзджати латиньскій епископъ суфраґанъ кс. Пузина и буде дня 15 мая въ Петрикôвцяхъ, 16 и 17 въ Холякôвцѣ, 18 и 19 въ Будзановѣ, 20 и 22 въ Хоросткові, 22 и 23 въ Грималовѣ, 24 и 25 въ Товстôмъ 26 и 27 въ Личкôвцяхъ, 28 въ Гусятинѣ, 29 въ Сидоровѣ, 30 и 31 въ Чорнокôнцяхъ; дня 1 червня въ Жабинцяхъ, 2 и 3 въ Ягольници, а зъ вôдси верне назадъ до Львова.

— **Перша жертва садаґурскои катастрофы.** Въ Букарештѣ въ институтѣ дра. Бабеса померла покусана скаженымъ вовкомъ 16-лѣтна дѣвчина Перля Кернеръ. Смерть наступила задля спôзненого ратунку; Перлю привезено зъ Черновець ажь зъ другимъ транспортомъ нещасливыхъ жертвъ.

— **Въ Старуны** коло Солотвины погибъ въ закопѣ воску земного оденъ робôтникъ а двохъ другихъ, що въ тôмъ закопѣ працювали заразъ коло першого, вyратували ся щасливо. До пôвтора року згинуло вже въ Старуны 8 робôтникôвъ а все въ жидôвскихъ копальняхъ де нѣхто не журить ся долею и житємъ робôтника.

Всячина.

— **Не абы якій жолудокъ.** Сутъ люде, котрі ротомъ показують штуки а найцѣкавѣйші зъ нихъ, то ті, що ѣдять огонь. Але певно до найцѣкавѣйшихъ зô всѣхъ належить якіись п. Вітрео, що показуе теперь свои штуки въ Берлинѣ що суботы межи девятою а десятою годиною вечеромъ въ такъ званôмъ пасажьпаноптікумъ. На афішахъ запрошуючихъ заходити до него и подивити ся на єго штуки написано, що Вітрео ѣсть, скло, вугле, коксъ, попѣлъ, трачине, глиняннi люльки и старі черевики. Вôдъ струся вôдрôжняє ся вôнъ хиба ще лишь тымъ, що той полыкає часомъ ключѣ, тірбушоны (приладъ до вытяганя коркôвъ) и портмонетки. Коли гостѣ зберуть ся на єго представленє, то стôлъ для п. Вітрея есть вже заставленый. Тамъ стоить купка всѣлякихъ черепôвъ зô скла и порцеляны позбираныхъ десь на берлиньскихъ смѣтникахъ. Крôмъ того стоить миска зъ трачинемъ, вуглемъ и коксомъ, побиті люльки глиняннi та пара старыхъ черевикôвъ. Вітрео має теперь 22 лѣтъ, есть зъ роду мориномъ и на цѣлôмъ тѣлѣ чорный, волосє у него коротке и кучеряве а ротъ сягає вôдъ уха до уха. Вôнъ має здорові зубы и есть добре збудованый, хочь зновъ не дуже сильный. Лице єго есть досыть приятне и вôнъ говорить плавно по анґлійски. Коли подивить ся на ту заставу, що передъ нимъ, то на єго лици выступає очевидна радôсть и здаєсь, що єму ажь слинка иде до рота, коли ті всі присмаки видить передъ собою. Вôнъ завязує собѣ сервету пôдъ бороду и забираєсь до ѣды. Насамперед бере кôлька ложокъ трачиня и попиває по тôмъ водою. Наразъ побачить вôнъ передъ собою побиті порцелянові тарелѣ и бересь до нихъ зъ великою радостію. Они очевидно для него великій присмакъ, бо помальованi. Вôнъ бере такій черепъ зъ такою радостію, що ажь очи єму свѣтять ся и зачинає єго гризты. Зубы такъ скрегочуть по тарели, що людемъ ажь морозъ иде по тѣлѣ а вôнъ ихъ собѣ заѣдає. По тôмъ ѣсть вôнъ кусникъ умбры зъ лямпы а на то вугле зъ дерева и коксъ, а ѣсть ихъ такъ, якъ колибъ то були медôвники. По коксѣ ѣсть зновъ одну ложку трачиня, половину розбитои люльки зъ глины и кусень розбитои шклянки вôдъ вина. На конець бересь до черевикôвъ, що вытягнувъ десь зô смѣтя за мѣстомъ, але вже не зъѣдає ихъ зовсѣмъ. Мѣжь тымъ попиває вôнъ водую, або урве кусень зô своеи серветы та проковтне єго въ миґъ ока. Коло него стоить другій чоловѣкъ, котрый гостямъ дає поясненє и розказує, що Вітрео научивъ ся ѣсти такі рѣчи десь на якôмсь пустôмъ островѣ, на котрый вôнъ случайно дôставъ ся а де не було бôльше нѣчого якъ лишь старі черевики, дерево, вугле та скло; Вітрео — каже той чоловѣкъ — ѣсть лишь що другій день кусень хлѣба зъ масломъ, одно яйце и пє до того склянку кавы або гербаты. Розказують про якогось нѣмецкого парубчака въ Ольденбурґскôмъ, що любивъ показувати таку штуку, що иногдѣ выпивши горѣвку закусувавъ заразъ самою чаркою, але при тôмъ не разъ ротъ собѣ покровавивъ. Вітреови то не лучає ся; ротъ у него великій и вôнъ не полѣчить ся, хочь ѣсть острі кусні скла. Але зô всего таки найнеприятнѣйше дивити ся, якъ вôнъ ѣсть трачине. Майже кождый, що на то дивить ся, чує и самъ, якъ оно єму стрягне въ горлѣ, а Вітрео ще и облизуєсь за нимъ. Попоѣвши проходжуєсь Вітрео по помостѣ посыпанымъ потовченымъ скломъ босыми ногами а єго пôдошвы не суть зовсѣмъ тверді лишь такъ податливі якъ и внутрѣшна часть єго тѣла.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень, 11 мая. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ вселаскавѣйше вчера въ полудне президію палаты послôвъ, щобы приняти вôдъ неи ухвалене дня 8 с. м. заявленє льояльности. Слова высокого вдоволеня Є. Вел. Цѣсаря, высказані на промову дра Смольки, подасть президентъ на нинѣшнôмъ засѣданю до вѣдомости палаты.

Прага, 11 мая. Дня 14 с. м., приѣдуть сюды Міністры: д-ръ Пражакъ, д-ръ Ґавчь, Бакегемъ и Залескій.

Шарльроа, 11 мая. Послѣдной ночи кинувъ якіись чоловѣкъ бомбу пôдъ хату нестрайкуючого робôтника; за виновникомъ пошукують.

Ґентъ, 11 мая. Зборы робôтникôвъ на докахъ, ухвалили не допустити до берегу кораблѣ надходячі зъ вуглемъ зъ Нѣмеччины и Анґліи. Положенє въ кôтлинѣ копаленъ вугля Шарльроа, Ляльвіеръ и Монсъ не змѣнило ся.

Атины 11 мая. На Корфу настала ситуація для жидôвъ дуже критична; мѣсцеві жителѣ держать жидôвъ на Ґетто (въ жидôвской части мѣста) вже третій день въ облозѣ. Мѣжь жидами наставъ голодъ.

Лондонъ 11 мая. Бюро Райтера дôстало зъ Ранґунъ вѣсть, що реґента маніпурôвъ зловлено.

Кале 11 мая. Вôдбуло ся тутъ вѣче, на котрôмъ робôтники протестували противъ того, що стало ся въ Фурміє. Бôльше якъ 1000 протестуючихъ хотѣли пôйти на кладовище и зложити тамъ вѣнцѣ, але поліція того не допустила.

Парижь 11 мая. Въ булянжистôвскôмъ вѣчу, на котрôмъ протестовано противъ того, що стало ся въ Фурміє, взяло участь около 1500 людей. Льоръ доказувавъ, що рѣзня въ Фурміє есть потвердженємъ союза француского правительства зъ Нѣмеччиною противъ бельґійскихъ соціялістôвъ.

якихъ трицять осôбъ и намъ приходить ся звати кожду не лишь по єи имени, але ще и по имени батька; очевидно, що то рѣчь майже не можлива а бодай дуже трудна. Не диво, що вже и въ Россіи зачинають закидати сей спосôбъ називаня, а мимо того єсть все таки богато такихъ, котрымъ здаєся, що сей спосôбъ має въ собѣ щось хорошого и означає нѣбы то щось лѣпшого, щось высшого, якъ лишь подаванє звычайного имени и прôзвища.

Зъ введенємъ христіяньства въ Европѣ, зайшло до насъ множество именъ жидôвскихъ а вôдтакъ грецкихъ и латиньскихъ або римскихъ. Имена жидôвскі уживають ся загально всюды, грецкі бôльше на всходѣ а римскі бôльше на заходѣ Европы, вôдповѣдно до того якъ ишло до насъ христіяньство зъ Греціи або Риму. Жидôвскі имена суть н. пр. Іосифъ (значить: розмноженє), Гаврило (мужь Божій), Матѣй (Божый даръ), Данило (судъ Божій), Давидъ (милый), Захарь (память о Бозѣ), Вартоломей (сынъ радости), Якимъ (воскресеніє), Лазарь (помôчь Божа), Наумъ (утѣха), Анна (благодать); грецкі имена: Николай (побѣдитель народу), Кирило (паничь), Василь (король), Софія (мудрôсть), Ярина (миръ), Меланка (чорна); латиньскі имена: Вікторъ (побѣдитель), Авґустъ (свѣтлый) и дуже богато давныхъ именъ поганьскихъ.

(Конецъ буде.)

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає **Контора Льеполда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

ЗАКЛАДЪ
ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ
ЛЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО
у Львовѣ,
Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **французскій курацiйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ $^{3}|_{4}$ літров. по 2 зр. 60 кр.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр. гал. акц,
БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякій ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадпои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гипотечні.	**4%** пожичку пропинацiйну галицку.
5% листы гипотечні преміовані.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гипотечні безъ преміи.	**$4\frac{1}{2}\%$** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.	**$4\frac{1}{10}\%$** пожичку пропинацiйну угорску.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краєвого.	
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку.	

4% угорскі Облигации индемнизацiйні,
котрі то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймає ôдъ Вп. купуючихъ всякі **вылъосовані, а вже платні мѣстцеві** паперѣ цѣнні, якъ также **купоны за готôвку, безъ вcѣлякои провизіи, а противно замѣсцеві**, лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрі самъ поноситъ.

!! Даромъ !!

и оплачено высылаю мôй цѣнникъ **Суконъ** мужескихъ въ поученьемъ якъ має ся самому собѣ брати мѣру — **сукно** власного выробу. Взоры и модні картоны. Наймоднѣйше, найтревальше и найдешевше.

Цѣлковиті убраня, менжиковы, пальтоты лѣтні въ сукна и шевіоту ôдъ 10 зр. и высше. Поручательство въ тôмъ, що не ôдповѣдні рѣчи принимаю назадъ.

Агенты всюда пошукованi.

Фабрика суконъ мужескихъ.

KAROL BEER, Troppau, öster. Schlesien,

Превосходні въ смаку и запаху
через **Суезъ** спроваджені

ГЕРБАТЫ
хиньскі

по зл. 2, 2·80, 3·20, 3·60, 4, 4·40 и 5 зл. за фунтъ = 500 ґрамôвъ.

Высѣвки гербаты

по зл. 1·50 и 1·70 за фунтъ = 500 ґрамôвъ въ найсвѣжшого транспорту поручає **Торговля**

СТ. МАРКЕВИЧА

у Львовѣ, Рынокъ ч. 42.

ГАЛИЦКІЙ
БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

$3\frac{1}{2}\%$ АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячі ся въ обѣвѣ

$4\frac{1}{2}\%$ АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентовані почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Диреклія.**

Маю честь завѣдомити, що въ моихъ

СКЛАДАХЪ МАТЕРІЯЛÔВЪ БУДÔВЛЯНЫХЪ
и фабрицѣ выробôвъ бетоновыхъ

у Львовѣ ул. Сикстуска ч. 16. — Тельефонъ ч. 180. — въ Перемышли ул. Мицкевича ч. 249 напротивъ готелю Viktoria, удержую слѣдуючі артикулы, котрі доставляю по якъ найдоступнѣйшихъ цѣнахъ и условіяхъ.

Цементъ найславнѣйшои марки. — **Вапно** гидравлічне и скальне. — **Гипсъ** мурарскій, навозовый, штукаторскій и алябастровый, печи кафлеві, пôдлоги, руры, рынны, жолобы и мушлѣ штайнґутові, тоже и цементові власного выробу, пацу дахову, плыты ізоляційні, цеглы и плыты пекарскі огнетревалі, дрены и даховки, рôжні вôдлины зелѣзні будôвляні а именно: слупы, крокштины, балясы до сходôвъ и бальконôвъ, дверцѣ герметичні до печей, руры спустові, слупы до лятарнь *и въ загалѣ всякі матеріялы входячі въ составъ будôвлѣ.*

Особенно звертаю увагу на пôдлоги штайнгутові для церквей и костелôвъ.

Зъ поважанємъ

І. Ржендовскій.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“
ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлеґмленя, остроты крови, недокревности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дистильованый. До набитя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручає:

СИРОПЪ КОКЛЮШЕВЫЙ

цѣна фляшки разомъ зъ способомъ ужитя 40 кр.

Подяка. Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь въ мѣсци.

Честный Пане!

Кôлька тыжнѣвъ тревaючій коклюшь, вычерпавъ вже бувъ всѣ силы трилѣтнои моєи дитины. Я робивъ все, що менѣ раджено—но все на дармо. Напады кашлю були такъ частi и такъ сильнi, що встрясали цѣлымъ организмомъ бѣдноu дитины и спонуковали чувати при ней якъ день, такъ нôчь. По каждôмъ такôмъ атаку наступало довге ôддѣлюванье флеґмы, страшне для дивлячихъ ся на муки слабои дитины.

Въ анонсахъ „Литыньского Кальендарь Здоровля“ вычитавъ я о сиропѣ коклюшевôмъ и уживъ средства того, котре вже по кôльказазовôмъ ужитю зменшило напады кашлю, а флеґма зъ легкостію ôддаляти ся стала. По ужитю двохъ фляшочокъ навѣть и слѣды коклюша уступили. На пôднесенье заслугує такожь тое, що дитина охотно дуже заживала тое средство задля приемного смаку тогожь.

Прошу приняти горячу подяку ôдъ ôтця, котрому уздоровили Вы дитину а заразомъ прошу тую подяку розпространити на корысть терпячои людскости. Зôстаю зъ вдячностію и поважаньемъ Юлій Крейссъ ц. к. надпоручникъ и офицеръ економичный въ шпиталю гарнизоновôмъ у Львовѣ. Львôвъ, 1 Марця 1890.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.